

Arrest

nr. 97 968 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient een asielaanvraag in op 3 november 2010.

1.2. Op 14 februari 2011 weigert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Bij arrest nr. 59 711 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daar hij niet ter terechtzitting verscheen en evenmin vertegenwoordigd werd.

1.4. Op 15 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 22 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

1.5. Op 21 mei 2012 wordt verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 30 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

1.7. Verzoeker diende tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in die verworpen werd bij arrestnr. 92 312 van 27 november 2012.

De in punt 1.6. bedoelde beslissing vormt de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...) Attaché (...)

wordt aan

de persoon die verklaart zich N.G.B. te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21/05/2012

(...)

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/10/2012 werd aan betrokkene het bevel gegeven om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft. Gezien het feit dat betrokkene een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormt dit de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een eerste exceptie van ontvankelijkheid van het beroep op wegens laattijdigheid. Zij verwijst in haar nota naar artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat verzoeker in casu slechts over een beroepstermijn van vijftien dagen beschikt, die in casu volgens haar verstreek op 15 november 2012.

2.2. Artikel 39/57, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

In casu kan aan de hand van het administratief dossier gereconstrueerd worden dat verzoeker door de federale politie te Antwerpen geïntercepteerd werd op 29 oktober 2012, dat hij toen van zijn vrijheid beroofd werd, dat hij op 30 oktober 2012 de bestreden beslissing betekend kreeg van de federale politie te Antwerpen en dat hij in de loop van 30 oktober 2012 overgebracht werd naar het gesloten centrum te Brugge waar de waarnemend centrumdirecteur zijn handtekening plaatste op de bestreden beslissing. Derhalve dient te worden geconcludeerd dat verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing nog niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De beroepstermijn bedraagt derhalve dertig dagen, te meer daar zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing vermeld staat dat de beroepstermijn dertig dagen bedraagt. De verzoekende partij heeft het beroep tegen de bestreden beslissing ingediend binnen deze termijn van dertig dagen die haar werd meegedeeld. Het beroep is derhalve ontvankelijk ratione temporis. De andersluidende beoordeling in het punt 1.7. bedoelde arrest is slechts een prima facie beoordeling die voormelde beoordeling ten gronde niet in de weg kan staan. De exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid van het beroep moet derhalve worden verworpen.

2.3. Verwerende partij werpt een tweede en een derde exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat voor de verwerende partij een gebonden bevoegdheid met zich meebrengt om in dit geval een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verder wijst zij erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds eerder werd bevolen om het grondgebied te verlaten, namelijk op 21 mei 2012. Volgens verwerende partij maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit waarvan de nietigverklaring verzoeker geen nut oplevert, aangezien verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2012 nog steeds kan uitvoeren.

2.4. Er mag geen bevel worden gegeven, zelfs niet uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu op artikel 3 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De tweede en derde opgeworpen exceptie dienen derhalve verworpen te worden.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Dat artikel 3 van het E.V.R.M. stelt:

"Niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"

Dat in onderhavig geval verzoeker d.d. 19 december 2010 lid is geworden van het SCNC (stuk 2);

Dat deze organisatie de afscheiding nastreeft van Zuid-Kameroen dat Engels sprekend is omdat Kameroen wordt gedomineerd door zij die Frans spreken, en bovendien de olierijkdommen controleren die voornamelijk gelegen zijn in het gedeelte van Kameroen waar men Engels spreekt (stuk 4);

Dat verzoeker sinds 2010 heeft deelgenomen aan demonstraties en activiteiten van het SCNC;

Dat de geldelijke inzet voor het bestaande regime groot is en de mate van vervolging van deze organisatie hieraan rechtvaardig is;

Dat een uitvoering van de bestreden beslissing, nl. een repatriëring, met een aan de zekerheid grenzende zekerheid zou betekenen dat hij eens aangekomen in Kameroen, vernederende behandelingen en bestraffingen zal ondergaan (stuk 4);

Dat hij bij aankomst zo goed als zeker zal worden gearresteerd evenals opgesloten zal worden (stuk 3 en 4);

Dat veel leden die teruggestuurd werden reeds hetzelfde lot hebben ondergaan;

Dat de president van "La République Du Cameroun" aan zijn ambassadeurs duidelijke instructies heeft gegeven om de leden en de activiteiten van het SCNC zeer goed in het oog te houden;

Dat meer in het bijzonder de situatie in Brussel als hoofdstad van de Europese Unie met argusogen gevolgd wordt en er zelfs sprake is van infiltratie in de organisatie;

Dat verzoeker gekend is bij de overheid van Kameroen;"

3.2. Verzoeker heeft reeds eerder een asielaanvraag ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing trof tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Blijkens het administratief dossier werd het bij de Raad ingestelde beroep verworpen. De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat aldus reeds ter gelegenheid van de asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen getoetst werd of in hoofdzaak van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift nieuwe asielmotieven. Dienaangaande dient de Raad op te werpen dat het verzoeker vrijstaat een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Hij kondigt dit ook aan in zijn verzoekschrift, onder het kopje *"I. Feiten"*. De bij het verzoekschrift gevoegde kopieën inzake verzoekers lidmaatschap van het SCNC kunnen alleszins niet in aanmerking worden genomen. Kopieën kunnen immers gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder bepaalt artikel 8 PR RvV dat de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld zijn dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een eensluidende vertaling, *quon non in casu*. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze door de Raad niet in overweging genomen. Een schending van artikel 3 EVRM dat gekoppeld is aan verzoekers betoog inzake zijn lidmaatschap van het SCNC, aan verzoekers overtuiging dat hij bij aankomst in Kameroen *"zo goed als zeker"* zal worden gearresteerd en aan een stuk dat de algemene situatie in Kameroen uiteenzet, wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA